

lemmers Vedkommende, kan jeg jo ikke vide, men med Hensyn til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) maa jeg tilstaa, at jeg er noget i Tvivl, naar jeg sammenligner hans Udtalelser nu med de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med første Gang, jeg havde den Ære at høre ham i denne Sal, nemlig da han som Krigs- og Marineminister forelagde Lovforslaget om Hærens og Søværnets Ordning. Jeg skal ganske kort anføre denne Udtalelse af det ærede Medlem, som netop beviser, at jeg ikke har Uret i den Opfattelse, jeg har. Det ærede Medlem sagde den Gang: „Det vil ikke være det høje Thing ubekjendt, at Forarbejderne til det Lovforslag, som jeg idag har den Ære at forelægge, ere foretagne af min Forgænger i Krigs- og Marineministeriet, General Saffner“ — det er den nuværende høitærede Krigs- og Marineminister. — „De Herrer, der fra tidligere Forhandlinger have hørt Seilighed til at kjende den Omfæng og Samvittighedsfuldhed, hvormed han altid har beskæftiget sig med de Forretninger, der have været ham overdragne“ o. s. v. Saaledes fortsatte det ærede Medlem, og det synes mig, at det er berettiget deraf at slutte, at den høitærede Krigsminister ogsaa i dette Stykke med Samvittighedsfuldhed og Omfæng vil varetage Hærens Interesser. Naar det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) ikke kunde vide, hvilke private Raadslagninger der ere foregaaede, saa kan og skal jeg selvfølgelig ikke indlade mig paa at udtale mig om disse; men der er dog en af det ærede Medlems Udtalelser, som det forekommer mig, at man ikke kan lade staa uimodsagt hen, og det er den, hvori det ærede Medlem vilde søge at godtgjøre, at de Straffe, vi nu beholdt, i Grunden vare saaledes, at de Vedkommende, der skulle udstaa dem, heller vilde have dem end være med til Dvælserne. Han paastod nemlig, at den praktiske Erfaring, som han jo er i Besiddelse af, — jeg tvivler naturligvis ikke derom, — netop har godtgjort dette, og han fremdrog et Exempel, der skulde vise det. En Soldat, der udsønde en Bagt-arreststraf — Bagtlokalet laa formodentlig paa et saadant Sted, at den Vedkommende kunde høre, at nu marscherede Kammeraterne bort til Dvælsere — skulde i sit stille Sind have glædet sig over, — det maa dog være kommet saa høit frem, at det ærede Medlem kunde faae Seilighed til at høre det, — at han nu kunde sidde der, medens de Andre vare til Dvælsere. Men tror det ærede Medlem, at en saadan Mand i sine Tanker kunde glæde sig, naar han maatte sige til sig selv: nu skal jeg sidde bagester, naar mine Kammerater blive hjempermitterede, komme hjem til Arnen? Tror det ærede Medlem saa virkelig, at Mander i sit stille Sind kan være glad over saa at skulle være tilstede? Jeg tror det ikke. — I hvor vel jeg er enig med de ærede Medlemmer, som mene, at der maa være Disciplin i Hæren, skal jeg dog

slutte med at gjentage, hvad jeg alt ved tidligere Seiligheder saa ofte har tilladt mig at udtale som min ringe Mening om denne Sag. Jeg skal da sige, at hvad der for mig staa som den væsentligste Ting, der altid vil komme til at spille en Rolle med Hensyn til Disciplinen i Hæren, er, naar Tonen fra den øverste Kommanderende til den laveste er en saadan, at de Menige med Ærbødighed kunne se op til dem, uden at denne Ærbødighed og Respekt behøver at skaffes tilveie ved Straffe. Det er denne Mening, jeg har derom, og jeg tror ikke, at man skal kunne bevise, at det Modsatte er det Rette. Endnu skal jeg tilføie, at det ogsaa har glædet mig at høre, at den høitærede Krigsminister igaar saa varmt forsvarede Forslaget ligeoverfor det ærede Mindretal, og jeg vil ønske, at den høitærede Minister maa faae Held til at bringe Loven igjennem i denne Samling, hvad der ganske vist fra flere Sider er yttret Tvivl om. Men lader det sig ikke gjøre, skal jeg for mit Vedkommende udtale min Anerkjendelse af, at den ærede Minister har fremlagt sit Forslag paa det nuværende Grundlag, og ogsaa fordi han har forsvaret det paa den Maade, som han har gjort.

Krigs- og Marineministeren

(Saffner): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) udtalte, da han idag tog Ordet, nogen Tvivl om, hvorvidt det vilde lykkes at føre dette Lovforslag igjennem i denne Sæssion; jeg tror, at det endog var en meget stærk Tvivl, det ærede Medlem udtalte i saa Henseende. Hvorledes det vil gaa, derom kan jeg selvfølgelig ingen Mening have, jeg skal kun gjentage den Betsættelse, jeg igaar udtalte, i Fald det ikke skulde lykkes at faae Lovforslaget tilendebragt i denne Sæssion. Det ærede Medlem fremførte senere, at den tydske Straffelov ikke har været saa dristig som det her foreliggende Lovforslag, at nøies med de deri bestemte Straffe. Den eneste Forskjel, der er mellem den tydske Straffelov og dette Lovforslags Straffebestemmelser, er imidlertid, saavidt jeg har kunnet se, Bestemmelsen om Medsættelse i de Meniges anden Klasse, som ikke findes i den danske Straffelov. Jeg tror ikke, at denne Forskjel er saa stor, at dette skulde berettige til at udtale nogen Mening om, at det foreliggende Udkast ikke har tilstrækkelige Straffebestemmelser. Det ærede Medlem omtalte, med hvilken Styrke jeg i 1871 hævdede Nødvendigheden af staaende Arrest og Bøstestraf; jeg hævdede denne Nødvendighed saa stærkt, at jeg ikke en Gang vilde gaa ind paa et stille Mæglingsforslag. Derfor jeg ikke erindrer feil, gif dette Mæglingsforslag imidlertid ud paa at anvende disse Straffearter for Menige, nedsatte i 2den Klasse, og det var paa Grund af min Stilling til Bestemmelsen om Menige i 2den Klasse, at jeg ikke vilde gaa ind paa Mæglingsforslaget. Jeg er en bestemt Modstander af denne